

Misijní pozdrav P. Radoslava Kottry z Kuby Již rok misionářem na Kubě

Je mnoho misionářů, kteří zvou své spolubratry do země svého misijního působení. Přemýšlel jsem nad tímto „zvykem“, a změna mého působiště mi ukázala, že je potřeba o tom mluvit i v mém případě. Proto chci alespoň touto cestou vyjádřit svoji touhu a říci, že Kuba potřebuje misionáře – bratry či kněze – zapálené a svaté. Na sobě vidím, že Bůh pro šíření a posvěcení svého Slova skutečně používá jako svůj nástroj lidi slabé, hříšné a křehké. Lidi, kteří se dopouštějí omylů a chyb. Opravdu, On se dívá dopředu a vidí, co z tebe nebo ze mne může být, nejen to, čím jsem nyní.

Tímto každého z vás zvu k modlitbě - i za Kubu – a mám naději, že jestliže to je Jeho vůle, On pošle k nám i nějakého misionáře ze slovenské provincie. Byl bych velice potěšen. Ať pošle kohokoliv z kteréhokoliv koutu světa. Každé ruky a každého srdce je tu velice potřeba. Jsou zde farnosti, které jsou bez kněze a kdyby nevypomáhali diecézní kněží z Kolumbie, tak by půlka naší diecéze Bayamo-Manzanillo byla bez kněží. Pro objasnění situace dodám, že farností se rozumí nejen město či vesnice, ale minimálně dalších 10 komunit, které je třeba navštěvovat a spravovat a dalších alespoň 20 vesnic, kam se dodnes Evangelium nedostalo. Například můj spolubratr a já v sobotu sloužíme mše sv. ve dvou komunitách v jedné vzdálené farnosti, která je bez kněze. A sousední farnost v létě musel opustit Kolumbijec, protože oni jsou sem posíláni pouze na 2-3 roky.

Cítím povinnost přiblížit vám naši situaci a vyzvat mladé spolubratry, aby se neobávali přemýšlet nad kubánským misijním povoláním – je to náročná a tvrdá práce, ale pro Boží království se vyplatí něco vytrpět. Zde vám přináším krátké postřehy z naší misie:

Po mé 9 měsíční misii v městečku Sagua de Tanamo jsem přijal misii v nové farnosti Yara. Zde jsem se již seznámil s nejpodstatnějšími věcmi a můžu říci, že se zde cítím dobře.

3. března uplynuly 3 měsíce od mého příchodu do Yara a 31. ledna jsem oslavil společně s jedním indonéským spolubratrem náš první rok na Kubě. Naše přítomnost a práce je zde velice potřebná, protože přináší naději, povzbuzení a požehnání pro tento lid, který tápe v beznaději, smutku; lidé už nemají chuť ani snít. Mnoho lidí, kteří touží po změně, nevěří, že tato smutná situace se jednoho dne může začít měnit. Na druhé straně jsou ale lidé, kteří jsou rádi, že to zde vypadá tak jak to vypadá. Padesát let režimu dokázalo „vygumovat“ myšlení lidí a přetvořit je v prospěch mocnářů a vladařů, kteří se přizívají na mizérii a beznaději kubánského lidu. Nechci zde vyslovovat konkrétní jména či názvy, protože nikdo neví, kdo další toto čte...učíme se, že zde je lepší držet pusy a krok... jinak tě „vypoklonkují“ z této země.

Je proto lepší mnoho neprotiřečit, protože to stejně nikam nevede a raději Kubáncům pomáhat jak se dá - i když jsem v mnoha našich činnostech omezováni a kontrolováni. Máme však jednu zbraň, kterou nám nikdo nemůže vzít ani zakázat – a tou je modlitba. Nemůžeš vystupovat na veřejnosti, mluvit a konat? V pořádku! Ale můžeš se modlit a přinášet oběti za lepší budoucnost a brzkou změnu. Jestliže je to tedy Boží vůle; proto by tedy v naší mysli i srdci měla přetrvávat Kristova slova: „Ne moje, ale Tvá vůle ať se stane“.(Lk 22,42) Ano, tomuto se učím i já a myslím, že tato cesta je nejlepší a nejpokojnější. Přiznám se, že má touha je, aby toto pochopili i Kubánci a využívali tento prostředek při budování své světlejší budoucnosti. Je to však velice těžké přiblížit se a mluvit s člověkem, který má strach se otevřít, říci co cítí, co chce a co nechce – protože je plný strachu, beznaděje a bojí se, aby na něj někdo nežaloval a zítra si ho nepředvolali a v horším případě ho poslali do vězení. Mnoho z těch, kteří hledali způsob, jak si přivydělat a tak uživit rodinu, již plní věznice, protože jejich jednání bylo protizákonné a protistátní. Zde se dějí takové věci, které člověk nepochopí. Jen otevírá oči a ústa, žasne, někdy je mu do hněvu (tak jak v mém případě), jindy do smíchu a ptá se, proč je to tak a ne naopak, dává si otázku, kdo to změní a kdy.

Před pár dny mi můj spolubratr, se kterým jsem sem přišel, řekl, že během tohoto roku se nic pozitivního od Kubánců nenaučil. Ano, jsou to tvrdá slova. Trochu jsem nad tím vším zamyslel a došel jsem ke stejnému závěru. Momentálně si připadám trochu jako pesimista...Avšak navzdory této bolesti i této nelichotivé realitě osobně cítím, že Bůh mi ne nadarmo vnuknul myšlenku napsat si Kubu jako místo misijního určení, protože On ví, proč jsem ji dostal přidělen...a já nyní hledám odpověď. Snad zde mám být prostředníkem Kristovy lásky, světla a naděje. Bůh si mě vede a já jsem mu vděčný i za tyto zkoušky, otazníky i za odpovědi. Proto raději jdu objevovat v těchto lidech to božské a krásné, to co nese v sobě každá lidská bytost. Proto klidně vyznám, že jsem zde již objevil a potkal děti, mládež, dospělé i starší lidi, kteří mě něčemu naučili, ukázali mi něco krásné ze sebe, kteří mi věnovali lásku a srdečnost, i když mnohokrát takovou jim vlastní a mně cizí.

Je pravda, že jsem ještě v procesu inkulturace a poznávání sebe samého i Boha v nové kultuře; proto tyto zápasy a pochybnosti. Tak se tedy vracím o kousek zpět a obracím se na vás s prosbou o modlitbu a obět' za mě - novomisionáře, ostatní misionáře i lidi žijící na Kubě. Jen Pán ví, jak a kdy přinese naše práce své plody

*Posílám své požehnání.
S láskou a úctou Radoslav*

(dopis P. Radoslava Kottry SVD spolubratrům)